

Sygn. akt: I C 611/20 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2021 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Anna Wołujewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Joanna Mucha

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2021 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w (...) Szwajcaria

przeciwko M. M.

o zapłatę

oddala powództwo.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. Akt I C 611/20

UZASADNIENIE

Powód (...) wniósł przeciwko pozwanemu M. M. pozew o zapłatę kwoty 5.626,28 zł. oraz zwrot kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazano, że wierzytelność dochodzona pozwem powstała w wyniku zawarcia przez stronę pozwaną w dniu 16 września 2019 r. umowy pożyczki ratalnej nr (...) z (...) sp. z o.o. w W. (dawniej ((...) sp. z o.o.). Wyjaśniono, że strona pozwana otrzymała zgodnie z umową pożyczki kwotę 4.000 zł., jednocześnie zobowiązując się do zwrotu kwoty pożyczki wraz z odsetkami w kwocie 379,31 zł. i prowizją w kwocie 3.402,96 zł. w 24 ratach miesięcznych, zgodnie z harmonogramem spłat stanowiącym załącznik do umowy. Z uwagi na fakt, że pozwany nie dokonywał spłat zgodnie z harmonogramem, wierzyciel dokonał jej wypowiedzenia pismem z dnia 29 czerwca 2020 r., a roszczenie dochodzone pozwem stało się wymagalne 13 lipca 2020 r. Następnie na mocy ramowej umowy zakupu wierzytelności z dnia 30 czerwca 2020 i aktu cesji z dnia 2 lipca 2020 r. wierzytelność dochodzona pozwem przeszła na (...) z siedzibą w (...). Powód wyjaśnił, że dochodzi pozwem kwoty łącznie 5.626,28 zł., w tym kwota niespłaconego kapitału 3.074,06 zł., prowizja w wysokości 2.552,22 zł. Mając na względzie, że powód nabył wierzytelność z prawem naliczania dalszych odsetek, żąda zasądzenia odsetek od niespłaconego kapitału pożyczki - 3074,06 zł. w wysokości odsetek maksymalnych. Powód podkreślił, że pozaodsetkowe koszty kredytu wynikające z zawartej przez strony umowy, nie przekraczają wysokości maksymalnych pozaodsetkowych kosztów kredytu obliczonych w sposób określony w art.

36a ust 1 ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 2 maja 2011 oraz nie przekraczają całkowitej kwoty kredytu. Wskazano również, że roszczenie dochodzone niniejszym pozwem było przedmiotem postępowania prowadzonego w trybie elektronicznego postępowania upominawczego pod sygnaturą NC-e 1335481/20, gdzie wydano postanowienie o umorzeniu postępowania.

Na rozprawie w dniu 24 lutego 2021 r. pozwany M. M. wskazał, że brał pożyczkę, ale to było w siedzibie banku A. (...). Podkreślał, że nie przypomina sobie aby brał pożyczkę przez Internet, podkreślał, że nie przypomina sobie aby otrzymał kwotę 4000 zł. Jak brał pożyczkę to tylko w A. Bank. Podkreślał również, że nie otrzymywał wcześniej korespondencji od firmy A..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 czerwca 2020 (...) z siedziba w (...) zawarł z (...) sp. z o.o. w W. ramową umowę przelewu wierzytelności. W dniu 2 lipca 2020 r. strony podpisały akt cesji do przedmiotowej ramowej umowy cesji sprzedaży wierzytelności. Na podstawie umów doszło do nabycia wierzytelności od (...) sp. z o.o. w W. przez (...) z siedzibą w (...).

bezsporne, ponadto dowód: umowa k. 45-51, akt cesji k. 40-42

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu powództwo w niniejszej sprawie należało oddalić.

Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, że powód (...) z siedziba w (...) dochodził w niniejszej sprawie wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki zawartej między pozwanym M. M. a pierwotnym wierzycielem (...) sp. z o.o. w W..

Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Pozwany kwestionował zawarcie umowy na którą powołała się strona powodowa oraz okoliczność otrzymania z tego tytułu środków finansowych. W związku z powyższym należało w pierwszej kolejności ustalić, czy M. M. zawarł w dniu 16 września 2019 r. umowę pożyczki oraz czy otrzymał z tego tytułu 4000 zł, jak twierdził powód.

Podkreślić należy, że skoro pozwany kwestionował zawarcie umowy, to na powodzie ciążył obowiązek wykazania okoliczności, na które się powoływał. W procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki to powód jest zobowiązany udowodnić, że pozwany zawarł umowę, że pożyczkodawca przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilości pieniędzy. Pożyczkobiorca ma obowiązek wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu pieniędzy jak i kosztów jakimi był obciążony.

Nie budzi wątpliwości, że zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego, obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne – art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.

Podkreślić należy, że zgodnie z treścią art. 232 k.p.c., to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W związku z powyższym to na stronach ciąży obowiązek twierdzenia i obowiązek dowodzenia tych wszystkich okoliczności, którą są stosownie do przepisu art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu, w szczególności tych, które są w sprawie sporne. Przepis art. 232 k.p.c. stanowi, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zatem Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), w szczególności gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników. Obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża bowiem strony.

Mając na uwadze powyższe rozważania dotyczące zawarcia przez pozwanego umowy, zdaniem Sądu powód nie wykazał istnienia swojej wierzytelności będącej przedmiotem niniejszego postępowania. Powód w celu wykazania zawarcia umowy przedłożył wydruk umowy. Nawet gdyby przyjąć, że pozwany - wbrew swoim twierdzeniom - zawarł przedmiotową umowę pożyczki, to jednak brak jest jakiegokolwiek dowodu potwierdzającego, że udostępniono pozwanemu kwotę 4.000 zł. Podkreślić należy, że pozwany zakwestionował tę okoliczność. Zakwestionował, aby pożyczkodawca przekazał ww. środki. Podkreślić należy, że pozwany zaprzeczył także aby otrzymał jakiegokolwiek pisma od (...) sp. z o.o. w W..

Zgodnie z treścią art. 210 § 2 k.p.c. każda ze stron obowiązana jest do złożenia oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwnej, dotyczących okoliczności faktycznych. Strony obowiązane są przedstawiać stan faktyczny, z którego wywodzą swoje prawa i obowiązki, a które stanowią dla sądu merytoryczną podstawę rozstrzygnięcia. Strona ma obowiązek złożyć oświadczenie co do twierdzeń strony przeciwnej, dotyczących okoliczności faktycznych. Ich niezłożenie pociąga za sobą możliwość przyjęcia przez sąd, iż fakty objęte tymi twierdzeniami zostały przez stronę przyznane (art. 230 k.p.c.).

Nadmienić należy, że pozwany zakwestionował nie tylko zawarcie umowy, ale przede wszystkim przekazanie mu kwoty 4000 zł., a tym samym roszczenie w tym zakresie było bezpodstawne. Podkreślić należy, że strona powodowa nie ustosunkowała się do ww. zarzutu pozwanego, nie przedłożyła żadnego dowodu potwierdzającego przekazanie przedmiotowej kwoty zgodnie z umową. W związku z powyższym należy uznać, że roszczenie w tym zakresie jest niewykazane przez powoda i należało je oddalić.